

KOVÁTS
RÓBERT

NOVELLÁK

- A tűz körül -

Tartalom

Léteznek hibák az életben?.....	11
A kút mélyén.....	21
Az ember, aki mindenét odaadta.....	29
Meddig cipeled még a terheidet?.....	45
S lőn az ember!.....	59
A félelem köre.....	71
A szigetlakó.....	83
A te legjobb verziód.....	93
A megbocsátás ereje.....	107
Önpusztítás és öngyógyítás.....	119
Még mindig itt vagyok... ..	131
A tökéletesség keresése.....	147
Csak forog a kerék.....	175
Újévi szerencse talizmán.....	189
A varázstükör.....	201
Négy meghatározó esemény... ..	217
A mennyek vizén túl.....	229
Négy karácsonyi angyal látogatása.....	239

Ki vagyok én?.....	265
Mese a gazdag emberről.....	273
Varázslatos látás.....	285
A világítótorony.....	297
A betegség, mint a lélek üzenete.....	319
Eltéphetetlen kötelékek.....	331
Egy életmentő beszélgetés.....	343
A boldogság kertje.....	359

1. Történet

Léteznek hibák az életben?

Tüzet raktak az erdő szívében lévő tisztáson, ahol a fűvet alacsonyra taposták már korábban azok az utazó kereskedők, vándorszínészek, mutatványosok és még ki tudja, miféle emberek, akik megpihentek a két város közti hosszú úton.

Mondhatni népszerű pihenőhely volt, ideális fekvésével, lévén, hogy a tisztás egyik szélét gyors folyású hegyi patak képezte, s még megkapó panoráma is kínálkozott a szél által lecsupaszított domboldalon miatt, ahol a gyökerekből kicsavart fák kinyitották a távoli hegyekre-völgyekre mutató ablakot.

Kellemes tavaszi délután volt, amikor a néhány tucat utazóból álló kis csapat ideért, s berendezkedtek éjszakára; sátrakat állítottak, előkerültek az étkek s italok, a fáradt emberek csak az étkezésre és az elnyúlásra tudtak gondolni. Olyan utazók voltak ők, akik faluról-falura, városról-városra zarándokoltak, hogy életüket mások megsegítésének szenteljék. Voltak, akik szívvel-lélekkel ezt az utat választották,

mások még bizonytalanok voltak, s keresték önmagukat, megint mások, akik kevesen voltak, kényszerből verődtek a többiekhez. Az életükben megélt szenvedések elől menekültek, s inkább elbújni, megpihenni óhajtottak a virágba borult lelkű emberek közt, hátha elfeledhetik a múltat, s végre nyugodt lehet az álmuk. Akárcik is voltak ők, Haruto mester bárkit szeretettel fogadott, s ha néhanapján konfliktus is ütötte fel a fejét a vándorok között, azt a lehető legszelídebben, mindenki számára a leghasznosabban oldotta meg.

Kora estére már elfogyasztották a szerény vacsorájukat, és sokakat elnyomott az álom. Haruto mesteren kívül még nyolcan voltak ébren, köztük egy nemrégiben hozzájuk csapódott férfi, aki rendszerint alig szólt néhány szót, ám alázatosan segített, amiben csak tudott. Jelenléte nem sok vizet zavart, habár voltak páran, akiket zavart, hogy az idegennek csak a nevét tudják, Oyiri, ezen kívül pedig semmit.

A még ébren lévők felpiszkálták a parazsat, fát raktak a tűzre, s leheveredtek a lángok narancsfényű oltalmába, s hétköznapi dolgokról kezdtek cseverészni. Haruto is közéjük ült, s nézte a meleg tekinteteket, amikor felfigyelt a mindenkitől távol ülő Oyirira. Teljes figyelmét a tüzet bágyadtan bámuló férfira irányította, s úgy érezte, valahogy el kéne érnie a lelkét. Kisvártatva így törte meg a tűz körüli baráti beszélgetést:

- Léteznek hibák az életben?

A hirtelen beállt csöndben mindenki a mesterre pillantott.

- Nos, mit gondoltok? – ismételte meg a kérdést.
– Tegye fel a kezét az, aki szerint vannak hibák.

Hat kéz lendült a magasba. A mester egyik legderekabb tanítványa szélesen elmosolyodott, ő volt az egyik, aki nem emelte fel a kezét. A másik Oyiri volt.

- Hiba lett volna, ha most felemeltem volna a kezemet? – felelte a hű tanítvány. – Ez az igazi kérdés, mester, úgy vélem.

Haruto elnevette magát, majd a csöndes Oyiri felé fordult.

- Neked mi a véleményed erről?

Minden arc kíváncsian a szóltan férfi felé fordult, aki félszegen körbepillantott, aztán felállt, s fejét horgasztva elsétált a sötét erdő felé.

A többiek Harutoval együtt még több mint egy órán át ébren voltak, s az előbbi kérdés kibeszélésén túl minden egyébről társalogtak. Ahogy a tűz lassan parázssá szelődött, úgy tértek egyenként nyugovóra, míg végül már csak a mester maradt a szenes hasábok mellett, békés mosollyal hol az égre, hol a földre tekintve. Egyszer csak Haruto közeledő léptekre figyelt fel; Oyiri alakjára vetültek a halovány parázsfények. A férfi megállt a mesterrel szemben, majd így szólt:

- Van megbocsátás?